

Само костенурката ми-на току край соколчето безъ да иска да знае. Понесла пъстра коруба, тя поглеждаше насамъ-ната-тъкъ, хилъше се безгрижно и отминаваше къмъ градината.

А соколчето гледаше все тъй тъжно и свирепо. То мислеше само за слънцето и за раненото си крило.

Два дена соколчето не яде нищо. Давахме му прѣсно месо, рѣзахме малки кжсчета, но то не ги поглеждаше. Кжсчетата, които ношемъ оставяхме предъ него, на заранята си сто-яха небутнати.

Минаха още два дни и ние напуснахме чифлика на чича Филипа. Соколчето, разбира се, бѣше съ насъ. Ние го поставихме въ широкъ кафезъ, турнахме му вода и храна и чакахме да се свикне, да се отсрами, както казваше татко, и да прояде. Но то си остана все тъй тъжно.

— Чудни деца сте вие, — каза татко. — Не виждате ли, че то ще умре? То тъжи за простора, за свободата, за слънцето... То не може да живѣе безъ тѣхъ. Не е лесно волния господаръ на лазура изведнажъ да превърнешъ на робъ. Той отъ гладъ ще умре и пакъ нѣма да се помири.

На другия день сутринята соколчето бѣ изчезнало. Де може да е отишло още съ нездравѣло крило? Навѣрно, то е излѣзло на улицата и коткитѣ сж го разкжсали.

Скрѣбта ни бѣше голѣма. Колю дори се заплака. Ние тъй се бѣхме свикнали съ нашето соколче, че сякашъ близкъ човѣкъ бѣ напустналъ дома ни.

Но единъ день когато по обѣдъ се върнахме отъ училище, соколчето пакъ бѣше кацнало на прозореца. Разперило криле, то гледаше къмъ небето, готово да полети. Нима е оздравѣло? Ние се разскачихме и се втурнахме къмъ него... Уви, соколчето бѣше препари-